

Duran marca perfil

La 'psoeuniovergència'

TIAN RIBA

AVUI, 10 de setembre del 2008

Encara que segurament l'hemeroteca li gastaria, com a tots, una mala passada, si alguna cosa s'ha de reconèixer a Josep Antoni Duran i Lleida és que, contra corrent de modes i tendències -no pas les del prêt-à-porter, que aquestes les segueix amb atreviment clàssic-, ha articulat un discurs clar encara que sigui a risc de topades amb els socis o de ser criticat i fins i tot caricaturitzat amb allò d'"a mi no em preguntin si vull ser ministre". Però Duran té clar que si la política passa per un mal moment en la transmissió de confiança és, entre altres coses, per haver desertat d'un centre entès com una actitud constructiva del bé comú i acostat a l'obsessió pel poder i els impulsos estratègics. Per això, amb la bandera de l'humanisme cristià, Catalunya, l'entesa i la implicació amb Espanya, proposa una "tercera tradició política" entre la tesi del partit nacionalista únic (CDC) i un partit que no té totalment el "centre de decisió" a Catalunya (PSC).

Si hi ha tres coses que transmet la ponència política que el congrés d'Unió aprovarà els dies 18 i 19 d'octubre són: a) una resposta als postulats de CDC; b) una aposta per governar a Espanya; c) l'esperit de la psoeuniovergència; d) una defensa dels valors d'Unió; i e) la passió del polític d'Alcampell per la política internacional.

¿Dir, per exemple, que "en els darrers temps, a la societat catalana i fins i tot més enllà, s'ha obert un pseudodebat polític a propòsit del

concepte de sobirania, utilitzat freqüentment a la lleugera i d'efectes merament estètics" no és una resposta a l'aposta de CDC pel "dret a decidir"? I una altra. Convergència aposta per refundar el catalanisme, actualitzar els preceptes de cara al segle XXI. Doncs bé, els d'Unió es reivindiquen com a "continuadors i impulsors" del catalanisme polític. O bé: CDC aposta per un pla B si el Tribunal Constitucional tomba l'Estatut que consisteix a tornar a sotmetre el text resultant a consulta, mentre que Unió aposta per "estudiar, valorar i, si fos el cas, buscar la resposta des del consens". I una altra de molt clara. Allà on el congrés convergent va tombar l'anomenada esmena Guardans i va decidir que ja no cal continuar fent pedagogia a Espanya, la ponència social cristiana aposta per "seguir fent pedagogia", cosa a què "no pot renunciar" un partit "catalanista, centrat i amb voluntat de servir al país". Per no dir que allà on CDC diu Casa Gran del Catalanisme hi UDC respon que "no podrem compartir mai un projecte polític que tingui com a objectiu l'aglutinació en una única força de tot el catalanisme". I un missatge final: Unió reclama per a la federació "els mateixos requisits de centralitat, de coherència i de compromís" que ella defensa. I encara més: el "millor servei" que pot fer CiU al país és ser "el que ha estat sempre", sense incórrer en "posicions radicals".

I, esclar, aquí ve el moll de l'os de la ponència: l'aposta per governar a Espanya, amb l'argument que un partit catalanista, centrat i amb voluntat de servir el país i les persones, no pot renunciar a exercir la seva responsabilitat en política espanyola, sempre que sigui útil als interessos de Catalunya, i en l'actual context, mentre es compleixi l'Estatut i el finançament. Però, atenció, sense la condició de governar primer a Catalunya.

Certament, la ponència elaborada per, entre d'altres, Jordi Casas, Toni Castellà, Ramon Espadaler, Núria de Gispert, Joana Ortega, Josep Maria Pelegrí i Manuel Silva, no escatima crítiques al tripartit i, per tant, al PSC. Però, al contrari del mimetisme d'ERC que sovint s'acusa a CDC, en el cas d'Unió hi ha una coincidència important en polítiques que defensen els socialistes, fins i tot -per obra i gràcia d'un Celestino Corbacho que ha abandonat el bonjanisme d'altres dirigents- en matèria d'immigració: drets i deures i limitacions a l'arribada. Però també "posar fi a l'atribució a Espanya de tots i cadascun dels nostres mals" -prou a la queixa, la malfiança i el greuge constant-, Quart Cinturó, línia de molt alta tensió i defensa dels interessos de Catalunya en la política espanyola. Fins i tot, malgrat el lligam amb el PSOE, Unió defensa del paper del PSC "en evitar que el PSOE s'estructurés a Catalunya com a força política pròpia".

Això sí, com que no tot poden ser coincidències, UDC marca perfil social cristià i deixa perles com ara que en matèria de medi ambient cal preservar "la Creació" i aparcar polítiques "pseudoprogressistes que menyspreen la dignitat humana", com els reoberts debats de l'eutanàsia i l'avortament. Respecte als valors, Unió reclama retornar el prestigi a conceptes com "gust per l'excel·lència, feina ben feta, cultura de l'esforç, predisposició al treball i compliment dels tractes". I Duran no renuncia a reivindicar el transvasament del Roine, l'economia productiva i la confiança en la societat amb menys intervencionisme de l'administració.

És coneguda també la passió de Duran per la política exterior. I la ponència, a diferència de la de la resta de partits catalans, fa apostes molt clares en aquesta matèria... a executar des de l'Estat. Fins i tot amb dues propostes sui generis com proposar atorgar a la Unió Europea el

premi Nobel de la pau i crear una assignatura d'educació institucional europea. Però en matèria de la Unió Europea, Duran apunta una novetat, i és que no s'oposa a l'ingrés de Turquia a la UE, de la qual no era partidari, donat l'allunyament cultural i religiós de les arrels cristianes d'Europa que el democristià defensa, igual que aposta pels Estats propis d'Israel i Palestina.